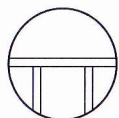

TOAMNA, TÂRZIU

ROMÂN

Editura PASTEL,
Braşov, 2016

CUPRINS

Nucul de la fereastră dă semne de toamnă.....	5
Ca în fiecare dimineață	10
În prezent, viața fiecăruia își urmează cursul ei	15
– Râdeam de glumele colegei noastre	17
La această convorbire.....	19
Dacă nu vii la timp, am să te aștept o viață.....	20
Demult.....	24
Așezând încet, cu grijă parcă	26
Se apropie din nou	28
– Aș dori mult, i-a mărturisit Dana lui Alex	46
Danei nu-i vine deloc să creadă.....	51
Alex pare acum mai suspicios.....	53
Toamna târziu.....	56
Așezată în fotoliul preferat.....	58
Epilog	63

*

Nucul de la fereastră dă semne de toamnă... și Dana îl privește de câteva zile cu sentimentul care, de la un timp, o încearcă tot mai mult. Copacul își lasă frunzele ruginii să cadă, cu liniștea celui care nu se poate împotrivi timpului. Și iar gândește ea că omul nu are cum să accepte, fără a se împotrivi, ofilirea.

Că știe, ori că nu știe asta, copacul va relua în primăvară, anotimpurile și, chiar dacă nici el nu mai este tânăr, se va bucura ca și cum ar fi, căci lui i-a fost dat să trăiască multe vieți și, după cum se vede, chiar așa este.

Dar omul se trece cu timpul, ireversibil și, cu toate că știe acest lucru, doar târziu în toamnă își dă seama că, în mulțimea mereu trecătoare, nici el nu face excepție.

„Ce gânduri triste! – ar exclama cei mai optimiști, trecând mai departe, prin timpul care nu iartă pe nimeni.

– Te-am sunat, spune de la capătul firului telefonic Dem, fratele Danei, te-am sunat să te întreb ce zi este astăzi?

Ea crede că el glumește căci, din copilărie, ea a înțeles că firea lui veselă avea aplecare mereu către glumă. Îi spune râzând ce zi este, dar urmează întrebarea:

– Și mâine?

– Ce ai?... întreabă ea surprinsă. Iar Dem râde și îi spune că a glumit, cu a doua întrebare, însă prima nu a fost o glumă, căci uitase, le pierduse șirul, de când este tot mai singur...

„Nucul de la fereastră dă semne de toamnă...”

La vârsta înaintată, omul începe să se simtă singur tot mai mult, chiar dacă este înconjurat de ai săi, poate și pentru că acceptă tacit trecerea...

– Ce mai e nou? – vine pe fir întrebarea care, la rândul ei, întărește impresia retragerii de lume. Așa este totuși viața. Copiii cresc, au rostul lor, iar cei vârstnici acceptă, cu timpul, *rânduiele lumii*, cum se spune mereu, de cele mai multe ori cu sentimentul detașării, până când pe fiecare îl va marca rânduiala aceasta și va înțelege că nu poate face excepție, deși el ar dori.

Mereu spunea Dem că la bătrânețe va scrie, dar când a venit acest timp, din mai multe motive, vederea lui îi ridică iremediabile probleme.

De ce? Pentru că, iată, vârsta nu iartă, și din nou înțelegem că totul se leagă de timp.

– Oare cum mai arată acum Valea Fântânilor? se întreabă gândul Danei din nou, pentru că, deși ea a plecat din acele locuri de multă vreme, nu va uita niciodată nimic din tot ce se leagă de copilărie.

Și nu poate să creadă ea că există vreun suflet care să nu vibreze la amintirea aceluia timp.

Cât de frumos sună, pentru Dana, numele locului, Valea Fântânilor! Iar fântânile sunt simboluri ale vieții. Când își află Dana timp pentru asta, se ascunde în vis. De ce s-ar ascunde? Pentru că ea caută ocrotirea în fața a tot ce se leagă de tristețe, neîmplinire ori dezamăgire. Și iată că uită, ca prin minune uită, căci timpul acela, regăsit în spațiul amintirii, are darul să mângâie...

„Pretutindeni sunt semne de toamnă, însă când frunzele zboară purtate de vânt, doar atunci parcă omul prinde de veste că altă toamnă vine să-și spună din nou povestea ei.”

Iar, când vine vorba despre toamnă, de fiecare dată își amintește cum atunci, demult, când era copilă, a luat în palmă o frunză ruginie, ce zbura răătăcită și alungată de vânt. A învelit-o să nu moară și a pus-o pe un raft al bibliotecii, alături de cărți. Dar când a căutat-o, a găsit în locul ei doar o pulbere aurie și a plâns...

Pentru prima dată i-a spus mama atunci că în viață cu toate se întâmplă la fel...

Nucul, din dreptul ferestrei, dă iar semne de toamnă. Pretutindeni sunt astfel de semne însă, când frunzele lui zboară purtate de vânt, parcă numai atunci Dana prinde de veste că altă toamnă vine să spună din nou ce, de fapt, înseamnă venirea ei.

Dar iată, la fel cu natura care-și va pune straiiele anotimpului alb și va bucura oamenii cu farmecul ei, și omul poate găsi în toamna vieții, apoi în iarna care-i urmează, bucuria unei împliniri, și atunci va înțelege că *rânduiala tuturor lucrurilor* își are și ea farmecul său.

I-a apărut Danei, așa dintr-odată, un gând, o formulare potrivită pentru derularea lentă a poveștii legate de trecut. Și acest gând a prins contur într-o expresie simplă între realitate și vis...

Și spun multe aceste vorbe, iar ea se oprește la acel „între” care își are mereu rolul său de a demarca elemente contradictorii.

Care ar fi contradicția mai evidentă decât cea amintită, când întotdeauna visul a fost unul iar realitatea nu s-a putut ridica până la el?

Sau poate că s-a întâmplat altfel dar, cu siguranță nu frecvent, ci în mod excepțional, tocmai spre a întări regula, spun vorbe mai vechi, desprinse tot din realitate.

Și cum s-ar descurca oare omul, dacă nu l-ar însoți pretutindeni gândul?

Cum ar trece el prin viață, așa de unul singur, fără să comunice cu sine?

Oprindu-se o secundă la această întrebare, pe Dana o încearcă un fior de adâncă tristețe.

Gândul, da, el este suportul echilibrului atât de necesar. În el se află misterul. Un scriitor rătăcea printre gânduri, în căutarea ecoului, care, de la o vreme, nu-i mai răspundea. Iar, când l-a regăsit, a exclamat cu încredere:

– *Răzvim noi cumva la lumină!* adică *eu cu mine*, mai precis *acel noi*, marca legătura sa cu gândul, cu sinele.

Niciodată omul nu rămâne singur atunci când îl însoțește gândul.

Și în *toamna vieții*, omul poate găsi bucuria unor împliniri.